

Dunai kutya

PRÓZA - TÁRCATÁR - LXVI. évfolyam, 20. szám, 2022. május 20.

Emesével voltam életemben eddig a legboldogabb.

A hosszú főutca végén laktak, a folyó felőli részen. Azon túl már csak a mező volt, az akácos temető. A kukoricás, néhány fabódé, istálló, karám, a trágyadombok, amik tavaszra megteltek, és kitalicskázták őket a vetésre. Egy törött lépcsős vadászles. Őzek, vaddisznók jártak inni a folyómederhez. Kétszobás vályogház, három testvérével a hosszú, ablak nélküli sarokban, közel a kályha melegéhez. Emese nem evett, vagyis nem nagyon evett semmit, vega volt, ezt mondta, nincs mit enni, az a vega. Ilyenkor kacsintott. Megvonta a vállát és nevetett. Se húst, se nyulat, se csontot nem vett szívesen a kezébe, beleborzongott, ha vasárnap délből anyám rántott húst sütött. Megvárta, amíg megebédelnünk, és csak utána hívott fel, hogy átjönne leckét írni.